

og Lørdag kunne komme ind indtil et ubestemt Tidspunkt. Der skulde jo nødvendigvis være nogen Undtagelsesbestemmelse for Landets Vedkommende. Lukketiden skulde gerne være ens for By og Land, og jeg kan ikke tro andet end, at Landboerne ville ræsonnere som saa, at naar de de to sidste Dage om Ugen kunne komme ind paa ubegrænset Tid, ville de nok kunne unde de handlende, som staa i deres Forretning fra tidlig Morgen til Klokken otte Aften, den lille Indrømmelse, der her er Tale om. Jeg har da det bedste Haab om, at den højtærede Indenrigsminister dels vil faa et velvilligt Svar fra Landboerne og dels vil gøre sit til, at Loven kan blive forelagt og gennemført saa hurtigt som muligt.

Jeg skal samtidig takke den højtærede Indenrigsminister for Bevillingen til de to nye Postbude i Roskilde. Den højtærede Indenrigsminister talte om, at Kravene med Hensyn til Posthuse tidt vare store, og at adskillige ønskede at faa elegante Posthuse opførte paa den bedste Plads. Ja, Fordringerne kunne maaske nok være noget store, men naar jeg omtaler dette Spørgsmaal, er det, fordi Roskilde Posthus er alt for lille i Forhold til den Plads, der fordres, for at alt kan gaa, som det skal. Der er derfor indgivet et Andragende om en lille Forbedring i saa Henseende, Omkostningerne ere ganske ubetydelige, saa at jeg haaber, at den lille Forbedring inden ret længe maa kunne ske.

Der er en anden Ting, som adskillige Forretningsfolk ere meget kede over, nemlig, at Posthuset er lukket fra 12—2 hver Dag. Det er jo kedeligt, at Folk midt paa Dagen ere afskaarne fra at kunne besørge deres Forretninger paa Posthuset. Hvorfor der er lukket, ved jeg ikke. Om det maaske er, fordi man, hvis der skulde være aabent, vilde faa Brug for lidt mere Betjening, ved jeg naturligvis ikke, men selv om det skulde være nødvendigt at ansætte en ny Assistent, vilde det være et saa stort Gode for Forretningsfolk, at det vilde være paa sin Plads at tage det under Overvejelse. Jeg henstiller da til den højtærede Indenrigsminister, om vi ikke muligvis kunde faa det saaledes, at Posthuset var aabent hele Dagen.

Den højtærede Minister har omtalt Landpostbudene og deres Pensionslov. Jeg skal bemærke, at det var jo en brillant Reform for de Folk, men der kunde maaske være Tale om, at der kunde indføres en Bestemmelse, hvorefter Landposten, naar han er syg, bliver fri for at betale sin

Stedfortræder. Det er jo nemlig nu saaledes, at naar et Landpostbud bliver sygt, skal han selv betale den Mand, der skal gaa i Stedet for ham, og det kan komme til at betyde ikke saa lidt for disse Folk. Lønnen er jo ikke højere, end at det gaar med fra Dag til Dag, hvad der tjenes, og i Tilfælde af Sygdom kan saa vedkommende Mand daarligt undvære de Penge, det koster ham at stille en Mand i sit Sted. Denne Reform er i sig selv saa lille, at den ikke vil koste ret meget, men den vilde betyde ikke saa lidt for dem, som have Trang til den.

Som de højtærede Ministre ville se, ere mine Krav saa beskedne og saa rimelige — de koste næsten intet, der er endog Fordel ved nogle af dem —, saa jeg har det bedste Haab om, at de højtærede Ministre ville tage dem under velvillig Overvejelse, saa jeg kan glæde mig ved allerede nu at have udrettet noget godt. Jeg vil særlig pointere, at de i Forhold til den Bagatel, de koste, ville være til megen Glæde for et saa stort Antal Mennesker, at man allerede af den Grund bør gøre det mest mulige for hurtigst muligt at faa disse smaa beskedne Ønsker opfyldte.

Lange: Da jeg havde Ordet forleden Dag, undlod jeg med Villie at komme ind paa de Ting, der sortere under Indenrigs- og Justitsministeren, og som berøre dansk Haandværk og Industri. Jeg haaber, enhver her i Tinget vil forstaa, hvorfor det var med Villie. Jeg mener, at naar man har talt i længere Tid, er det en vis Hensynsløshed kun at ofre en Ubetydelighed af Omtale paa en Stand, der beskæftiger omtrent 40 pCt. af Landets Indbyggere. Jeg havde ogsaa ventet, at der fra anden Side var blevet talt om Bevillingerne paa Finansloven til Haandværk og Industri, idet jeg der vilde have søgt Støtte, hvad jeg ikke de foregaaende Aar har faaet fra andre end den højtærede Indenrigsminister selv. Gudbevares, den maa jeg naturligvis takke mest for, og den har det altid været mig en Glæde at faa. Jeg skal ikke tale om Toldloven, fordi der kommer et Tidspunkt, hvor vi kunne tale om den Sag for sig, men jeg skal tale om en anden Sag.

Den eneste Maade, paa hvilken man er i Stand til at støtte dansk Industri og Haandværk, er at skabe saa gode Forhold som muligt for de Stænder, som absolut skulle og maa blive Aftagere af Størsteparten af Landets Overskudsfødsel, derved at man ved tekniske Skoler og paa anden